

Sygn. akt XVII AmK 2/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu w dniach 5 stycznia 2015 r., 26 marca 2015 r. i 25 czerwca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania: Związku (...)

przeciwko: Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego

zainteresowani: 1) (...) S.A. z/s w W.,

2) Izba (...),

3) Stowarzyszenie (...)

o zatwierdzenie stawek jednostkowych opłat za korzystanie z infrastruktury kolejowej

na skutek odwołania Związku (...) od decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 8 listopada 2013 r. nr (...)

I. Oddala odwołanie.

II. Zasądza od Związku (...) na rzecz:

a) Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego,

b) (...) S.A. z/s w W.

kwoty po 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa

procesowego.

III. Zasądza od Izby (...) na rzecz:

a) Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego,

b) (...) S.A. z/s w W.

kwoty po 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa

procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 listopada 2013 r. znak (...) Prezes Urzędu Transportu Kolejowego (Prezes UTK, pozwany), na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 33 ust. 7 i ust. 8 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94 z późn. zm.- dalej ustawa o tk lub utk) oraz w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 lutego 2009 r. w sprawie warunków dostępu i korzystania z infrastruktury kolejowej (Dz. U. Nr 35, poz. 274, dalej Rozporządzenie) zatwierdził stawki jednostkowe opłaty podstawowej za minimalny dostęp do infrastruktury kolejowej i za dostęp do urządzeń związanych z obsługą pociągów, wymienione w części I ust. 1 i 2 załącznika do utk, oraz stawki opłat za usługi dodatkowe, wymienione w części II załącznika do utk, na rozkład jazdy pociągów 2013/2014, przedstawione do zatwierdzenia przez (...) S.A. z/s w W. (...), zarządca infrastruktury) w dniu 19 września 2013 r.

Związek (...) ((...), powód) w złożonym odwołaniu zaskarżył decyzję Prezesa UTK w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

- 1) art. 8, art. 9, art. 10 oraz art. 73 § 1 kpa poprzez zaniechanie zapewnienia (...) czynnego udziału w postępowaniu i uniemożliwienie wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności poprzez ograniczenie dostępu do materiału dowodowego przedłożonego przez (...) przy pismach z dnia 19 września 2013 roku nr (...) oraz z dnia 10 października 2013 roku nr (...);
- 2) art. 107 § 1 i 3 oraz art. 109 § 1 kpa poprzez zaniechanie udostępnienia (...) części uzasadnienia zaskarżonej decyzji, co powoduje niemożność weryfikacji jej prawidłowości i ogranicza możliwość realizacji praw przysługujących uczestnikowi postępowania;
- 3) art. 7, art. 77 § 1 i art. 107 § 3 kpa poprzez zaniechanie wyjaśnienia przesłanek uznania za prawidłowe rodzaju i wysokości przyjętych do kalkulacji stawek kosztów bezpośrednich;
- 4) naruszenie 7 ust. 3 Dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 roku w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa oraz art. 33 ust. 2 ustawy o tk poprzez zatwierdzenie stawek jednostkowych opłaty podstawowej za minimalny dostęp do infrastruktury kolejowej i za dostęp do urządzeń związanych z obsługą pociągów mimo tego, że zostały one skalkulowane sprzecznie z tymi przepisami, w oparciu o koszty (...), które nie są ponoszone bezpośrednio jako rezultat wykonywania przewozów pociągami.

Na podstawie powyższych zarzutów powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odwołaniu wskazano, iż Prezes UTK postanowieniem z dnia 31 października 2013 r. ograniczył (...) prawo wglądu do materiału dowodowego złożonego przez (...) przy pismach z dnia 19 września 2013 r. i 10 października 2013 r. z uwagi na tajemnicę przedsiębiorstwa. W doręczonej powodowi decyzji informacje dotyczące wysokości kosztów ponoszonych przez (...) zostały ukryte w sposób uniemożliwiający zapoznanie się z nimi.

Powód zakwestionował możliwość ograniczania stronom prawa wglądu do materiału dowodowego z uwagi na tajemnicę przedsiębiorstwa na podstawie art. 74 §1 i 2 kpa, oraz zasadność uznania kosztów (...) za tajemnicę przedsiębiorstwa. Stwierdził, że tajemnica przedsiębiorstwa nie stanowi przesłanki do ograniczania praw strony wynikających z art. 73 § 1 kpa i wskazał, że ustawa o tk również nie przewiduje takiego uprawnienia Prezesa UTK. Zdaniem (...) takie działanie Prezesa UTK jest pozbawione podstawy prawnej.

Powód stwierdził, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji umożliwiło (...) poznanie jedynie kwot przyjętych przez (...) kosztów jako bezpośrednio ponoszonych na skutek wykonywania przewozów pociągami. Zdaniem powoda bez

informacji o pełnych kosztach ponoszonych przez (...) nie jest możliwa kontrola prawidłowości wydanej decyzji i sprawdzenie prawidłowości przeprowadzonej kalkulacji stawek. W takiej sytuacji udział (...) w postępowaniu staje się pozornym.

Wskazał, iż nie ma możliwości sprawdzenia, czy postanowienia powoływane w decyzji wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (ETS) z dnia 30 maja 2012 r. sygn. C -512/10 zostały w całości wykonane. Decyzja zawiera jedynie informację o kwocie kosztów kwalifikowanych jako bezpośrednie i uwzględnionych w stawce bez uzasadnienia przyjęcia takich właśnie kwot.

Zdaniem powoda, opracowane przez (...) i zatwierdzone zaskarżoną decyzją stawki są zbyt wysokie i skalkulowane sprzecznie z art. 33 ust.2 Ustawy i art. 7 ust. 3 Dyrektywy 2001/14/WE. Powód wskazał, iż zgodnie z powołanymi przepisami opłata za korzystanie z infrastruktury kolejowej ustalana jest przy uwzględnieniu kosztów bezpośrednio ponoszonych przez zarządcę jako rezultat wykonywania przewozów pociągami. Zauważył, że „opłata podstawową” jest zgodnie z art. 33 ust. 3a ustawy o tk opłata za minimalny dostęp do infrastruktury kolejowej i opłata za dostęp do urządzeń, czyli usługi wymienione w części I ust. 1 i 2 załącznika do ustawy o transporcie kolejowym.

W opinii powoda (...) w ramach kosztów stanowiących podstawę kalkulacji stawek nadal uwzględnia koszty, które nie mogą być uznane za koszty ponoszone bezpośrednio jako rezultat wykonywania przewozów pociągami, a zatwierdzenie zaskarżoną decyzją tak skalkulowanych stawek opłat było sprzeczne z wymienionymi przepisami ustawy o transporcie kolejowym i Dyrektywy 2001/14/ WE.

Powód podniósł, iż (...) nie miał możliwości sprawdzenia zasad przypisywania kosztów do poszczególnych linii kolejowych i przez to weryfikacji twierdzeń uczestników rynku, iż koszty te są przypisywane do linii, na których nie są faktycznie ponoszone. Na skutek braku dostępu do istotnych fragmentów materiału dowodowego i doręczenia decyzji, w której informacje dotyczące ponoszonych przez (...) kosztów zostały zaciemnione, (...) został pozbawiony prawa kontroli kwalifikacji poszczególnych kosztów, możliwości zweryfikowania ich wysokości i stopnia powiązania z wykonywaniem przewozów pociągami oraz wpływu na wysokość stawki.

Na skutek uchylecia przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej SOKiK) w dniu 10 lutego 2015 r. postanowienia Prezesa UTK z dnia 31 października 2013 r. o ograniczeniu prawa wglądu do dokumentów złożonych w postępowaniu administracyjnym, (...) uzyskał dostępu do pełnej wersji uzasadnienia zaskarżonej decyzji i dokumentów załączonych do wniosku (...) z dnia 19 września 2013 r. oraz złożonych przy piśmie z dnia 10 października 2013 r.

W piśmie procesowym z dnia 23 kwietnia 2015 r. (...), podtrzymując wcześniejsze zarzuty odwołania dodatkowo zarzucił Prezesowi UTK naruszenie art.31 ust. 3 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego oraz art. 33 ust. 2 i art. 33 ust. 8 ustawy o transporcie kolejowym.

Powód wskazał, że do wniosku (...) z dnia 19 września 2013 r. o zatwierdzenie stawek opłat za korzystanie z infrastruktury kolejowej załączono model kalkulacji stawek jednostkowych za minimalny dostęp do infrastruktury kolejowej w formie elektronicznej na płycie CD podając, że w celu uzyskania hasła dostępu do zawartych na płycie informacji należy skontaktować się z wyznaczonymi osobami. Stwierdził, że do złożonego nośnika nie miał dostępu organ prowadzący postępowanie i uczestnicy postępowania. W aktach sprawy nie ma żadnego protokołu potwierdzającego zapoznanie się przez Prezesa UTK z zawartością płyty CD i wykorzystanie jej przy wydaniu zaskarżonej decyzji. Zdaniem powoda przed wydaniem decyzji pozwany zaniechał zapoznania się z istotną częścią zgromadzonego materiału dowodowego, w tym z modelem kalkulacji stawek, co daje podstawę do twierdzenia o naruszeniu przez Prezesa UTK art. 7 i 77 kpa.

Powód zarzucił Prezesowi UTK bezkrytyczne uznanie, iż koszty przyjęte do kalkulacji opłaty podstawowej i opłat dodatkowych stanowią koszty bezpośrednio ponoszone przez (...) jako rezultat wykonywania przewozów pociągami.

W ocenie powoda uzasadnia to zarzut naruszenia przez Prezes UTK art. 7 ust. 3 Dyrektywy 2001/14/ WE, art. 31 ust. 3 Dyrektywy 2012/34/WE oraz art. 33 ust. 2 i ust. 8 ustawy o transporcie kolejowym.

Powód podniósł ponadto, że Prezes UTK:

1. zaniechał zdefiniowania pojęcia kosztu bezpośredniego ponoszonego jako rezultat wykonywania przewozów pociągami i ograniczył się do stwierdzenia, że kalkulacja opłaty podstawowej była zgodna z wyrokiem ETS z dnia 30 maja 2013 r.,
2. niezasadnie odnosił się wyłącznie do wyroku ETS i sformułowanych w nim przesłanek, jednocześnie podkreślając brak krajowych regulacji, lekceważąc art. 7 ust.3 Dyrektywy 2001/14/ WE oraz art. 31 ust. 3 Dyrektywy 2012/34/WE, przy jednoczesnym pominięciu przepisów krajowych, które nie dają się pogodzić z prawem wspólnotowym,
3. pominął art. 33 ust.2 ustawy o transporcie kolejowym,
4. nie sprawdził, czy kwalifikacja kosztów jako bezpośrednich jest zgodna z wyrokiem ETS z dnia 30 maja 2013 r.,
5. nie skontrolował dokonanego przez (...) podziału kosztów na kategorie, a z uzasadnienia zaskarżonej decyzji nie wynika w jaki sposób koszty składające się na poszczególne kategorie zostały policzone,
6. nie wskazał w uzasadnieniu decyzji dlaczego koszty bezpośrednie przyjęte do obliczenia opłaty podstawowej za minimalny dostęp do infrastruktury kolejowej wynoszą 48% pełnych kosztów, analogiczny zarzut powód podniósł w stosunku do poszczególnych grup kosztów,
7. nie uzasadnił swojego przekonania, że amortyzacja w części zaliczonej przez (...) do kosztów bezpośrednich jest dokonywana na podstawie faktycznego zużycia infrastruktury na skutek przejazdów pociągów.

Powód stwierdził, że na etapie postępowania przed Prezesem UTK doszło do licznych nieprawidłowości w zakresie gromadzenia materiału dowodowego a pozwany zaniechał zapoznania się ze wszystkimi materiałami, jakie wpłynęły do akt sprawy.

Prezes UTK w odpowiedzi wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Stwierdził, że wobec istnienia podstawy prawnej do wydania zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylecia nie jest zasadne. Zauważył, iż uchylenie decyzji jest możliwe tylko w przypadku stwierdzenia przez Sąd braku podstaw do jej wydania i konieczności jej eliminacji z obrotu prawnego. Powołując się na ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego pozwany wskazał na specyficzny charakter postępowania prowadzonego przed SOKiK na skutek wniesienia odwołania od decyzji administracyjnej, opartego na zasadzie kontradiktoryjności, w którym sąd rozpoznaje sprawę od nowa, na podstawie zebranego materiału dowodowego. Zdaniem pozwanego, ze względu na odmienność postępowania przed SOKiK, którego celem jest merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, podniesione w odwołaniu zarzuty dotyczące naruszenia przepisów kodeksu postępowania administracyjnego nie miały znaczenia w postępowaniu odwoławczym i nie zasługiwały na uwzględnienie.

Pozwany stwierdził, że zgodnie z art. 10 § 1 kpa zapewnił stronom czynny udział w postępowaniu, umożliwił wypowiedzenie się na temat zebranych materiałów i dowodów oraz zgłoszonych żądań. Prowadził postępowanie w oparciu o obowiązujące przepisy prawa, informował uczestników postępowania o istotnych okolicznościach i powiadomił o przysługującym im prawie do zapoznania się z aktami sprawy przed wydaniem zaskarżonej decyzji. W związku z tym zarzuty naruszenia art. 8 i 9 i art. 10 kpa ocenił jako niezasadne.

Odpowiadając na zarzuty naruszenia art.107 §1 i 3 kpa oraz art.109 § 1 kpa poprzez zaniechanie udostępnienia powodowi części uzasadnienia zaskarżonej decyzji Prezes UTK wskazał, że tajemnica przedsiębiorstwa chroniona jest przepisami ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r., nr 153.poz. 1503 z późn. zm.). Powołał się na wymienione w art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji przesłanki uznania, że informację stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa. Wskazał, że (...), zastrzegając w postępowaniu

administracyjnym określone informacje jako stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa, podjęły niezbędne działania w celu zachowania ich poufności. Wobec tego Prezes UTK uznał, że ujawnienie innym podmiotom danych objętych zastrzeżeniem mogłoby stanowić naruszenie art. 11 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Podkreślił, że powód został dopuszczony do udziału w postępowaniu jako organizacja społeczna, lecz jego dostęp do materiału dowodowego został ograniczony w części zawierającej tajemnicę przedsiębiorstwa. Biorąc pod uwagę, iż powód jest organizacją zrzeszającą innych uczestników rynku kolejowego pozwany uznał, że ograniczenie powodowi prawa wglądu do materiału dowodowego było uzasadnione. Zarzut naruszenia art. 107 § 1 i 3 kpa oraz art. 109 § 1 kpa uznał za całkowicie bezzasadny.

W kwestii zarzutów naruszenia art. 7, art. 77 § 1 i art. 107 § 3 kpa Prezes UTK wskazał na podejmowane w toku postępowania działania zmierzające do uzyskania od (...) wyjaśnień w związku z wnioskiem zarządcy o zatwierdzenie stawek dostępu. Dodał, że wniosek (...) o zatwierdzenie stawek jednostkowych opłat na rozkład jazdy 2013/2014 poddał szczególnej weryfikacji pod kątem ustalenia, czy przy kalkulacji stawek zarządca infrastruktury uwzględnił wyrok ETS z dnia 30 maja 2013 r., sygn. C- 512/10. Pismem z dnia 8 października 2013 r. wezwał (...) do uzupełnienia wniosku o informacje dotyczące zbilansowania działalności operacyjnej i planu restrukturyzacji przedsiębiorstwa. Zarządca infrastruktury złożył wyjaśnienia i przedstawił stosowne informacje w piśmie z dnia 10 października 2013 r. Pozwany wystąpił również do Ministerstwa Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej o przedstawienie stanowiska dotyczącego środków publicznych przeznaczonych na obniżenie wysokości opłat za korzystanie z infrastruktury kolejowej (pismo z dn. 21 października 2013 r.). Ministerstwo Transportu w potwierdziło, że w planach na 2014 rok nie jest przewidziane skierowanie do (...) żadnych środków na obniżenie stawek dostępu do infrastruktury poprzez pomniejszenie bazy kosztowej branej pod uwagę przy ustalaniu stawki jednostkowej opłaty podstawowej.

W toku postępowania analizował uwagi wpływające od przewoźników, stowarzyszeń reprezentujących przewoźników i organizatorów przewozów pasażerskich działających na rynku kolejowym. Uwzględnił też wnioski organizacji reprezentujących przewoźników kolejowych, w tym powoda o dopuszczenie do udziału w postępowaniu na prawach strony.

Zdaniem Prezesa UTK zarządca infrastruktury zgodnie z wyrokiem ETS przy określaniu stawek jednostkowych opłaty podstawowej za minimalny dostęp do infrastruktury kolejowej uwzględnił w kalkulacji stawek jednostkowych opłaty podstawowej, jedynie koszty bezpośrednio związane z wykonywaniem przewozów pociągami.

Pozwany oświadczył, że zebrał materiał dowodowy zgodnie z wymogami procesowymi, dokonał jego całościowej oceny, zbadał wyczerpująco wszystkie okoliczności faktyczne zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej i oficjalności, oraz pogłębiania zaufania do organów Państwa, a przy wydawaniu decyzji oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, dokonując wszechstronnej oceny jego znaczenia w sprawie. W związku z tym zarzuty dotyczące naruszenia w/w przepisów uznał za bezzasadne i nie zasługujące na uwzględnienie.

Pozwany nie zgodził się również z zarzutami naruszenia art. 7 ust. 3 Dyrektywy 2001/14/WE oraz art. 33 ust. 2 ustawy o transporcie kolejowym. Stwierdził, że w jego ocenie zainteresowany (...), uwzględniając wyrok ETS, przyjął do kalkulacji stawek jednostkowych opłaty podstawowej:

1. koszty, które są bezpośrednio ponoszone jako rezultat wykonywania przewozów pociągami,
2. koszty utrzymania, prowadzenia ruchu kolejowego i amortyzacji, o których mowa w § 8 ust. 1 pkt 1 lit. a, b, i c Rozporządzenia Ministra Infrastruktury przyjął jedynie w części, w której są bezpośrednio związane z wykonywaniem przewozów pociągami,
3. nie włączył do kalkulacji stawek jednostkowych opłat kosztów pośrednich i kosztów finansowych, jako takich, które nie mają bezpośredniego związku z wykonywaniem przewozów pociągami.

Odpowiadając na zarzuty podniesione przez powoda po zapoznaniu się z materiałem objętym ograniczeniem prawa wglądu, Prezes UTK w piśmie z dnia 20 maja 2015 r. podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Na podstawie uchwał Sądu Najwyższego i utrwalonego w orzecznictwie stanowiska wskazał, iż w postępowaniu przed SOKiK, rozpoznającym na skutek wniesienia odwołania sprawę od nowa, skarżący nie może zasadnie powoływać się na błędy proceduralne postępowania administracyjnego. Skutkuje to brakiem możliwości uchylenia zaskarżonej decyzji. Skuteczne mogą być jedynie zarzuty naruszenia przepisów kpa, których uwzględnienie ma znaczenie dla bytu decyzji. Takiego charakteru nie mają zarzuty naruszenia przepisów kpa podnoszone przez powoda. W związku z tym, zdaniem pozwanego, zarzutów opartych na naruszeniu przepisów kpa nie można uznać za słuszne.

Prezes UTK ustosunkował się również do poszczególnych zarzutów (...) zawartych w odwołaniu, uznał je za niezasadne i nie zasługujące na uwzględnienie. Zauważył, iż w ocenie ETS Dyrektywa 2001/14/WE nie zawiera definicji kosztu, który jest bezpośrednio ponoszony jako rezultat wykonywania przewozów pociągami. Odnośnie zarzutu zaniechania zdefiniowania pojęcia kosztu bezpośrednio ponoszonego wskazał, że w decyzji przedstawił wykładnię prawa unijnego dotyczącą kosztów jakie mogą być przyjmowane do kalkulacji stawek, aby nosiły znamiona kosztu bezpośrednio ponoszonego. Podniósł, że w opinii ETS koszty bezpośrednie, obejmujące koszty utrzymania i prowadzenia ruchu, wymienione w §8 ust.1 pkt 1 lit. a i b Rozporządzenia, związane z sygnalizacją, prowadzeniem ruchu, utrzymaniem i naprawami mogą się różnić, w zależności od natężenia ruchu i mogą być uznane za koszty w części bezpośrednio ponoszone jako rezultat przewozów pociągami. Podobne uwagi odnoszą się również do amortyzacji.

Pozwany wskazał, iż termin zaimplementowania Dyrektywy 2012/34/WE określony jest na dzień 16 czerwca 2015 r. więc powód nie ma podstaw na powoływanie się na przepisy tej dyrektywy w odwołaniu od decyzji wydanej w listopadzie 2013 r.

Zarzut braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji pozwany uznał za niesłuszny, ponieważ decyzja zawiera obszerne uzasadnienie.

Prezes UTK zauważył, że podnosząc zarzuty uchybienia przepisom postępowania administracyjnego powód nie wskazał, na czym uchybienia te miały polegać, oraz nie wykazał wpływu ewentualnych uchybień na treść rozstrzygnięcia, co powoduje, że wszystkie zarzuty dotyczące naruszenia przepisów kpa są oczywiście nieuzasadnione i nie mogą być uwzględnione. Podkreślił, że powód uzyskał prawo dostępu do całości akt postępowania.

Twierdzenie powoda, iż opatrzenie materiału dowodowego na płycie CD kodem dostępu miało skutkować niebadaniem przez organ informacji zawartych na nośniku Prezes UTK uznał za nieudowodnione ani uprawdopodobnione.

Zainteresowany (...) wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Odnosząc się do zarzutów odwołania przywołał treść art. 11 ust.4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Stwierdził, że informacje, których powód nie uzyskał w toku postępowania, dotyczyły sfery finansowej i organizacyjnej przedsiębiorcy posiadają wartość gospodarczą w rozumieniu powołanego przepisu. Wskazał, że z punktu widzenia (...) informacje o szczegółowym sposobie kalkulacji opłat są danymi szczególnie wrażliwymi. Odnoszą się ściśle do sposobu kształtowania polityki cenowej (...) i formułowania jego oferty handlowej. Wskazał, że tego rodzaju dane są szczególnie chronione przez przedsiębiorców. Z tej przyczyny uzasadnione było dążenie (...) do nieujawniania tych informacji pozostałym uczestnikom postępowania.

Zarządca infrastruktury oświadczył, że kalkulacja kosztów do stawek za dostęp do infrastruktury kolejowej na rozkład jazdy 2013/2014 została dokonana w oparciu o przepisy ustawy o transporcie kolejowym i rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie warunków dostępu i korzystania z infrastruktury kolejowej z uwzględnieniem wymagań wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z 30 maja 2013 r., sygn. akt C- 512/10. Dla potrzeb przeprowadzenia kalkulacji koszt bezpośrednio ponoszony jako rezultat wykonywania przewozów pociągami został

określony w odniesieniu do natężenia ruchu kolejowego. W celu ustalenia kosztów bezpośrednich dla poszczególnych grup kosztowych, zależnych od natężenia, ustalono koszty stałe, które muszą być ponoszone niezależnie od prowadzonego ruchu kolejowego. Zarządca podkreślił, że w wyniku uwzględnienia w kalkulacji wymagań określonych w wyroku ETS przeciętna stawka jednostkowa opłaty podstawowej za minimalny dostęp do infrastruktury kolejowej spadła o 20,4 % i dodał, że informacja o obniżce stawek była znana powodowi przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

(...) wskazała, że art. 7 ust. 3 Dyrektywy 2001/14/WE, którego naruszenie zarzucił powód w odwołaniu, ma charakter ogólny. Nie można z niego wywieść normy precyzyjnej, zupełnej i bezwarunkowej oraz zastosować tego przepisu wprost. Zdaniem (...) takie stanowisko wyraził ETS w wyroku sygn.C-512/10 wskazując, że pojęcie „kosztu, który jest bezpośrednio ponoszony jako rezultat wykonywania przewozów pociągami” nie zostało zdefiniowane w Dyrektywie 2001/14/WE. Również w żadnym innym przepisie prawa unijnego nie określono kosztów objętych lub nieobjętych tym pojęciem. W aktualnym stanie prawa UE państwa członkowskie posiadają pewien zakres uznania w celu transpozycji i stosowania wskazanego pojęcia w prawie krajowym. Zdaniem (...) w tym stanie trudno uznać normę wynikającą z art. 7 ust.3 Dyrektywy 2001/14/WE za wystarczająco precyzyjną i bezwarunkową, co oznacza niemożność bezpośredniego stosowania tego przepisu Dyrektywy.

W piśmie z dnia 3 czerwca 2015 r. zainteresowany (...) ustosunkował się do stanowiska powoda przedstawionego po uzyskaniu dostępu do pełnego materiału zebranego w postępowaniu administracyjnym i pełnej wersji decyzji.

Zainteresowani Izba (...) i Stowarzyszenie (...), którym doręczono odpisy odwołania nie złożyli odpowiedzi na odwołanie. Na rozprawie w dniu 25 czerwca 2015 r. pełnomocnik Izby Gospodarczej Transportu Kolejowego oświadczył, iż popiera stanowisko przedstawione przez powoda w odwołaniu.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 16 kwietnia 2013 r. nr (...) Prezes UTK odmówił zatwierdzenia stawek jednostkowych opłat na rozkład jazdy 2013/2014 przedłożonych przez (...) pismem z dnia 14 marca 2013 r. Odmowa zatwierdzenia projektu stawek była skutkiem niezastosowania się przez zarządcę infrastruktury do obowiązku nałożonego w §16 ust.4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków dostępu i korzystania z infrastruktury kolejowej, co skutkowało nieuzasadnionym wzrostem opłat, wynikającym ze wzrostu stawek jednostkowych za minimalny dostęp od infrastruktury kolejowej.

W dniu 19 września 2013 r. (...) S.A. przedstawiła Prezesowi UTK do zatwierdzenia kolejny projekt stawek jednostkowych opłaty podstawowej oraz opłat dodatkowych za korzystanie z infrastruktury kolejowej, które miały obowiązywać od dnia 15 grudnia 2013 r. Projekt stawek został opracowany przez zarządcę infrastruktury, na podstawie przepisów ustawy o transporcie kolejowym i rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków dostępu i korzystania z infrastruktury kolejowej z uwzględnieniem wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie o sygn. C – 512/10, oraz wskazań zawartych w decyzji Prezesa UTK nr (...) z dn. 16 kwietnia 2013 r., odmawiającej zatwierdzenia stawek jednostkowych przedłożonych przez (...) pismem z dnia 14 marca 2013 r.

Do projektu stawek jednostkowych dołączono:

- informacje i dokumenty, o których mowa w § 16 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 27 lutego 2009 r. w sprawie warunków dostępu i korzystania z infrastruktury kolejowej,
- wykaz linii kolejowych zarządzanych przez (...) z przyporządkowaniem im stawek jednostkowych opłaty podstawowej za minimalny dostęp do infrastruktury kolejowej obowiązujących od 15 grudnia 2013 r.,
- dokumenty wymienione w załączniku do Zarządzenia nr 3 Prezesa UTK z dn. 7 sierpnia 2009 r. dotyczącego procedury zatwierdzania stawek jednostkowych za dostęp do infrastruktury kolejowej, zaktualizowanego przez Prezesa UTK zarządzeniami z dn. 26 stycznia 2010 r. i z dn. 28 stycznia 2011 r.,

- uzasadnienie zastosowania wzoru do alokacji kosztów na poszczególne kategorie linii kolejowych i średnich dopuszczalnych prędkości technicznych dla poszczególnych kategorii linii kolejowych,

- plan optymalizacji kosztów i zatrudnienia (...),

- zmiany w Regulaminie przydzielania tras pociągów i korzystania z przydzielonych tras pociągów przez licencjonowanych przewoźników kolejowych w ramach rozkładu jazdy pociągów 2013/2014, dotyczące sposobu ustalania opłat za korzystanie z infrastruktury kolejowej,

- szacowane średnie stawki jednostkowe dla pociągów pasażerskich i towarowych w okresie 3 kolejnych rozkładów jazdy pociągów,

- założenia kalkulacji stawek jednostkowych opłaty podstawowej i opłat dodatkowych za korzystanie z infrastruktury kolejowej zarządzanej przez (...), obowiązujących od 15 grudnia 2013 r., które udostępniono przewoźnikom kolejowym w systemie (...).

W piśmie (...) zaznaczono, że złożony projekt stawek jednostkowych stanowi tajemnicę przedsiębiorcy z wyłączeniem załączników nr 1, 2, 10, 11, 14, 15 i 16.

Pismem z dnia 20 września 2013 r. Prezes UTK zawiadomił zarządcę infrastruktury o wszczęciu postępowania w sprawie zatwierdzenia stawek jednostkowych opłat, przedstawionych w piśmie z dnia 19 września 2013 r. (...) na wezwanie Prezesa UTK pismem z dn. 10 października 2013 r. uzupełniła dokumenty złożone przy piśmie z dn. 19 września 2013 r. W toku postępowania Prezes UTK, pismem z dnia z dn. 21 października 2013 r. wystąpił do Ministerstwa Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej o przedstawienie stanowiska dotyczącego środków publicznych przeznaczonych na obniżenie wysokości opłat za korzystanie z infrastruktury kolejowej. Powołał się na informację zawartą w stanowisku konsultacyjnym Izby (...) przedstawionym w postępowaniu, zgodnie z którym w dniu 15 października 2013 r. Rada Ministrów podjęła uchwałę w sprawie zatwierdzenia programu rzeczowo-finansowego wykorzystania środków z Funduszu Kolejowego w latach 2014-2019 (k. 624 akt. adm.). Z otrzymanej z Ministerstwa Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej informacji wynikało, że w planach na 2014 rok nie przewidziano skierowania do (...) żadnych środków na obniżenie stawek dostępu do infrastruktury kolejowej poprzez pomniejszenie bazy kosztowej branej pod uwagę przy ustalaniu stawki jednostkowej opłaty podstawowej (k. 626 akt adm.) Środki publiczne na dofinansowanie działalności (...), pochodzące z budżetu państwa i Funduszu Kolejowego, będą skierowane na pokrycie kosztów, które nie są pokrywane przez przewoźników kolejowych (będące poza bazą kosztową). W piśmie wyjaśniono, że zmiany wynikają z konieczności wdrożenia wyroku ETS w sprawie C- 512/10, a Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej nie przewiduje wnioskowania o przekazanie środków z Funduszu Kolejowego na remonty i utrzymanie na rzecz (...).

Na skutek złożonych wniosków Prezes UTK dopuścił do udziału w postępowaniu w sprawie zatwierdzenia stawek, na prawach strony Stowarzyszenie (...), Izbę (...) i Związek (...). W związku z oświadczeniem (...), iż załączone do wniosku o zatwierdzenie stawek jednostkowych dokumenty zawierają tajemnicę przedsiębiorcy, Prezes UTK na podstawie art. 74 §2 kpa ograniczył w/w podmiotom prawo wglądu do części materiału dowodowego złożonego przez (...) w zakresie objętym tajemnicą przedsiębiorstwa.

W toku postępowania do Prezesa UTK wpłynęły pisma Zarządu Województwa (...) i przewoźników: (...) sp. z o.o., (...) Miejskiej sp. z o.o., (...) sp. z o.o. i (...) S.A. zawierające stanowiska dotyczące projektowanych stawek opłat podstawowych. Swoje stanowiska przedstawili także uczestnicy postępowania, dopuszczeni przez Prezesa UTK do udziału w postępowaniu. (...) w piśmie z dnia 15 października 2013 r. zauważył obniżenie przez (...) stawek dostępu do infrastruktury kolejowej dla przewoźników towarowych o 25 do 30% oraz likwidację marży zysku dla indywidualnych i rocznych rozkładów jazdy, co uznał jednak za niewystarczające. Prezes UTK informował uczestników o przebiegu postępowania i możliwości przeglądania akt sprawy, składania oświadczeń i stanowisk, oraz wypowiedzania się co do zebranych w sprawie materiałów.

Po zakończeniu postępowania i powiadomieniu uczestników o możliwości zapoznania się z zebrany materiał do dnia 7 listopada 2013 r. Prezes UTK wydał decyzję o zatwierdzeniu stawek jednostkowych za korzystanie z infrastruktury kolejowej na rozkład jazdy 2013/2014 .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 33 ust.1 i 2 ustawy o transporcie kolejowym wysokość opłat za korzystanie z przez przewoźników z infrastruktury kolejowej określa zarządca infrastruktury. Przy ustalaniu opłaty zarządca uwzględni koszty, jakie poniesie w rezultacie przydzielenia i umożliwienia korzystania z przydzielonych tras pociągów oraz infrastruktury kolejowej.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, że przy kalkulacji stawek jednostkowych opłaty podstawowej (...) jako zarządca kierował się zasadami określonymi w art. 33 ust. 2 – 5 ustawy o transporcie kolejowym i przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 lutego 2009 r. w sprawie warunków dostępu i korzystania z infrastruktury kolejowej. Miał przy tym na uwadze wskazania zawarte w wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 maja 2013 r. sygn. C- 512/10 oraz decyzji Prezesa UTK z dn. 16 kwietnia 2013 r. odmawiającej zatwierdzenia stawek jednostkowych opłat na rozkład jazdy 2013/2014.

Do kalkulacji stawek jednostkowych opłaty podstawowej przyjęte zostały koszty ponoszone bezpośrednio w wyniku wykonywania przewozów pociągami. W związku z tym koszty utrzymania infrastruktury, koszty prowadzenia ruchu kolejowego i amortyzacja zostały uwzględnione jedynie w tej części, w której były one bezpośrednio związane z wykonywaniem przewozów pociągami. W kalkulacji nie uwzględniono kosztów pośrednich i kosztów finansowych przewidzianych w § 8 ust. 1 pkt 2 i 3 Rozporządzenia, ponieważ nie wynikają one bezpośrednio i nie mają z tego powodu bezpośredniego związku z wykonywaniem przewozów pociągami. Możliwość uwzględnienia tych kosztów została zakwestionowana w wyroku ETS z dnia 30 maja 2013 r. Z bazy kosztowej zostały w całości wyłączone koszty funkcjonowania (...) Ochrony (...). Zarządca infrastruktury przedstawił też koszty planowane na rok 2014, w których uwzględniono efekty restrukturyzacji, co wpłynęło na pomniejszenie wielkości planowanej bazy kosztów. Wobec braku dofinansowania z budżetu państwa i Funduszu Kolejowego w kalkulacji nie przewidziano środków na pomniejszenie z tego tytułu bazy kosztowej branej pod uwagę przy ustalaniu stawki jednostkowej opłaty podstawowej. Informacje o braku dofinansowania miały więc istotny wpływ na wysokość tej stawki. Odmiennie niż w latach poprzednich środki z budżetu i Funduszu Kolejowego nie mogły przyczynić się do jej obniżenia. (...) przedstawiły także szacowane stawki jednostkowe opłaty podstawowej za minimalny dostęp do infrastruktury kolejowej dla pociągów pasażerskich i towarowych w okresie kolejnych 4 rozkładów jazdy pociągów. Zgodzić należy się z pozwanym, że ta informacja będzie miała pozytywny wpływ na stabilizację rynku kolejowego, transparentność systemu opłat za usługę minimalnego dostępu oraz przewidywalność kosztów ponoszonych przez przewoźników kolejowych z tego tytułu. Stworzy to dogodniejsze dla użytkowników infrastruktury możliwości planowania kosztów działalności przewozowej oraz inwestycji w celu poprawy jakości świadczonych usług, co przyczyni się do wzrostu konkurencyjności usług przewozów kolejowych wobec innych rodzajów przewozów, w szczególności transportu drogowego.

Podjęte przez (...) działania przyczyniły się do obniżenia średniej stawki sieciowej opłaty podstawowej za minimalny dostęp do infrastruktury kolejowej dla wszystkich pociągów. W stosunku do cennika na rozkład jazdy pociągów 2012/2013 stawka ta została zmniejszona o 2,29 zł/pockm do kwoty 8,92 zł/pockm, co oznacza obniżkę o 20,4 %.

Zdaniem Sądu podkreślenia wymaga, że z przedstawionego zestawienia szacowanych stawek jednostkowych za minimalny dostęp do infrastruktury kolejowej na rozkłady jazdy pociągów na kolejne 3 lata wynika, iż (...) nie przewiduje w tym czasie stosowania podwyżek opłat i marży zysku. Ponadto większy spadek średniej stawki jednostkowej opłat dla pociągów towarowych niż pasażerskich, co było postulowane przez przewoźników kolejowych, przyczyni się również do wzrostu konkurencyjności przewozów towarowych. Dążenie do ujednoczenia systemu określania stawek jednostkowych i zapewnienia równoprawnego traktowania wszystkich przewoźników w zakresie ponoszenia kosztów związanych z korzystaniem z infrastruktury kolejowej pozwoli na urealnienie mechanizmu odzysku kosztów związanych z utrzymaniem infrastruktury kolejowej przez zarządcę w oparciu o efektywne,

transparentne i niedyskryminujące zasady, co umożliwi optymalny rozwój konkurencji na rynku przewozów osób i rzeczy, oraz pozostaje w zgodzie z art. 8 ust. 1 Dyrektywy 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa.

ETS w wyroku w sprawie sygn. C-512/10 wskazał, że do kosztów, które mogą być uwzględnione przy kalkulacji stawek dostępu do infrastruktury kolejowej należy zaliczyć koszty bezpośrednio ponoszone jako rezultat wykonywania przewozów pociągami. Koszty stałe, związane z dopuszczeniem do ruchu odcinka sieci kolejowej, jakie musi ponieść zarządca nawet jeśli przejazd pociągu nie następuje, koszty utrzymania lub prowadzenia ruchu kolejowego, wymienione w § 8 ust.1 Rozporządzenia z 2009 r. powinny być uznane za koszty tylko częściowo bezpośrednio ponoszone jako rezultat wykonywania przewozów pociągami.

W celu uzasadnienia zarzutów odwołania powód wskazał, że Prezes UTK bezkrytycznie uznał, iż przyjęte przez (...) do kalkulacji opłaty podstawowej i opłat dodatkowych koszty są kosztami bezpośrednio ponoszonymi przez zarządcę jako rezultat przewozu pociągami, zaliczył do kosztów bezpośrednich pełne koszty akcji Z., które mają charakter kosztów stałych, ponoszonych niezależnie od wykonywania przewozów, koszty ratownictwa, koszty konserwacji budynków związanych z ruchem kolejowym, koszty ponoszone na wiadukty i mosty. W ocenie Sądu zaliczenie wskazanych pozycji do kosztów bezpośrednich było zgodne z wyrokiem ETS z 30 maja 2013 r. Wymienione przez powoda koszty dotyczą utrzymania ruchu w okresie zimowym i bezpieczeństwa ruchu pociągów. Dotyczą działań mających podstawowe znaczenie dla ruchu pociągów. W związku z tym, jak wskazano w pkt 82 wyroku ETS, zarządca musi ponieść te koszty nawet jeśli przejazd pociągiem nie następuje. Odnośnie kosztów infrastruktury drogowej powód nie twierdził, iż ponoszone są one w 100%. Należy więc uznać, że ponoszenie tych kosztów w zakresie koniecznym do zwykłej konserwacji i wykonywania bieżących napraw pozostaje w związku z możliwością wykonywania przewozów podróźnych i funkcjonowaniem dworców kolejowych, utrzymaniem w dobrym stanie technicznym mostów, wiaduktów kolejowych, przepustów i przepływów pod nasypami kolejowymi w celu zapobiegania powstaniu zagrożenia w postaci katastrofy kolejowej ze względu na zły stan infrastruktury kolejowej. W celu utrzymania infrastruktury kolejowej w stanie nadającym się do wykonywania przewozów zarządca musi ponieść te koszty nawet wówczas, gdy pociągi nie jeżdżą i niezmiennie w zależności od natężenia ruchu. Ponadto nie można wykluczyć, że linia, która nie jest eksploatowana w pewnym okresie, będzie potrzebna do wykonywania przewozów jako objazd lub powróci do pełnej eksploatacji. Brak stałej konserwacji może przyczynić się do wyłączenia odcinka linii z eksploatacji, co byłoby sprzeczne z ideą uczynienia transportu kolejowego efektywnym i konkurencyjnym wobec innych rodzajów transportu.

W świetle powyższego zarzuty powoda dotyczące naruszenia art. 7 ust. 3 Dyrektywy 2001/14 i art. 31 ust. 3 Dyrektywy 2012/34 należało uznać za bezzasadne.

Zawarte w odwołaniu zarzuty dotyczące nieprawidłowego przyjęcia zaproponowanych przez (...) i zatwierdzonych przez pozwanego w decyzji stawek, które w ocenie (...) nadal są zbyt wysokie, skalkulowane sprzecznie z art. 33 ust.2 utk i art. 7 ust.3 Dyrektywy 2001/14/WE i nie odpowiadają przepisom krajowym i unijnym, wobec braku przedstawienia w odwołaniu własnego wyliczenia stawek i dowodów na poparcie swojego stanowiska mimo, iż na powódzie ciążył obowiązek dowodowy, należało uznać za nieudowodnione. Powód nie przedstawił informacji na temat oczekiwań przewoźników, będących członkami Związku (...), które określił jako racjonalne i uzasadnione. Nie przedstawił wysokości stawek, jakie jego zdaniem powinny obowiązywać. Wobec tego w sprawie nie było możliwości oceny, czy twierdzenia i oczekiwania powoda w tej kwestii są uzasadnione.

Twierdzenia powoda dotyczące nieprawidłowości związanych z wydaniem zaskarżonej decyzji w postaci niezapoznania się z zebrany materiał dowodowy, zaniechaniem zdefiniowania pojęcia kosztu bezpośredniego, nie sprawdzenia, czy dokonana przez (...) kwalifikacja kosztów jako bezpośrednich jest zgodna z wyrokiem ETS, oraz braku prawidłowej interpretacji przepisów z uwagi na ich uznaniowy charakter nie mogły stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Podobnie należało ocenić zarzuty powoda dotyczące niewyjaśnienia przyczyn zaakceptowania kosztów bezpośrednich przyjętej dom kalkulacji opłaty podstawowej w wysokości 48% pełnych kosztów, zakresu kosztów amortyzacji uznanych za dokonywaną na podstawie rzeczywistego zużycia infrastruktury wynikającego z ruchu kolejowego, nieuzasadnienia decyzji i braku jakiegokolwiek interpretacji przepisów prawa, które nie zostały przez powoda wyjaśnione i uzasadnione.

Odnosnie zarzutów powoda opartych na naruszeniu przepisów kodeksu postępowania administracyjnego wskazać należało, iż zgodnie ugruntowanym w orzecznictwie poglądem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może przy rozpatrywaniu sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu ograniczyć się tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowanie sądowe. Celem postępowania przed tym sądem nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. W toku tego postępowania Sąd uwzględnia materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu cywilnym. SOKiK jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Transportu Kolejowego, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego. Nie bada więc wyłącznie legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to o ile nie dają podstaw do uznania, że decyzja została wydana w warunkach nieważności i powinna być wyeliminowana z porządku prawnego, nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem SOKiK zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym. Powód ani popierający odwołanie zainteresowany (...) nie twierdzili, że w sprawie zachodziły okoliczności uzasadniające stwierdzenie jej nieważności. Z tego względu zarzuty powoda podniesione w zakresie naruszenia przepisów kpa pozostają bez wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji i nie dają podstaw do uznania, że decyzja powinna być uchylona (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312).

Ponadto, wobec uzyskania przez (...) dostępu do materiału objętego ograniczeniem prawa wglądu na skutek uchylenia przez sąd postanowienia z dnia 31 października 2013 r. zarzuty powoda oparte na okoliczności ograniczenia dostępu do części materiału przedstawionego przez (...) utraciły swoje pierwotne znaczenie i nie mogą stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji. Powód nie został pozbawiony czynnego udziału w postępowaniu i miał możliwość wypowiedzania się i przedstawiania stanowiska w postępowaniu prowadzonym przed SOKiK.

Zdaniem Sądu przy rozpoznawaniu sprawy należało mieć na uwadze treść art. 5 ustawy o transporcie kolejowym, zgodnie z którym zarządzanie infrastrukturą kolejową jest działaniem wielozadaniowym. Oznacza to, że przy ustalaniu stawek jednostkowych opłat za dostęp do infrastruktury istnieje konieczność uwzględnienia wielu czynników.

Wobec powyższego również stanowisko zainteresowanego (...), które nie złożył odpowiedzi na odwołanie i ograniczył się do przyłączenia na rozprawie w dniu 25 czerwca 2015 r. do zarzutów powoda, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy uznając, iż w sprawie brak podstaw do uwzględnienia przedstawionych przez powoda zarzutów, oddalił odwołanie jako bezzasadne - art. 479⁷⁵ §1 kpc.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 kpc stosownie do wyniku sporu, uwzględniając złożony charakter sprawy i wymagany od pełnomocników stron nakład pracy.

SSO Witold Rękosiewicz.